Netti toi eteen nenäni,
vempain verkkokalvolleni
nähtäväksi haasteen hauskan,
vetoomuksen verrattoman:
runoilla tavalla taattoin,
lailla polvein poistuneitten.

(Liekö haastaja havainnut
vaiko ei vain muistaa mahda,
että kielsi viisaat veikot,
varoitteli vanha kansa
hullun yllyttämisestä,
kahjon kannustamisesta?)

Muhii kai geenimuistissani,
uinuu jossain uumenissain,
jäljet kilpalaulannoista,
muinaista mittelöistä,
koska syöksyin syöttiin kiinni,
täkyyn täysillä takerruin.

Kokeilemaan lähdin kohta,
suin päin selvää ottaakseni,
voisinko mitalla tuolla
runon aidon aikaansaada,
tehdä laulun laatuunkäyvän,
luoda virren virheettömän,
tekstin taidokkaan tekaista.
Vai kyvytönkö olisin,
perinpohjin pystymätön,
ilmaisemaan itseäni,
muotoilemaan mietteitäni
tarkasti tavalla, jonka
isät taisi ilman muuta,
äidit änkyttelemättä,
nuoret vailla vaikeutta,
lapset laittamattomasti.

Ryhdyin rustaamaan runoa,
testailemaan tekniikkaani.
Yritin ylen kovasti,
tuskastuneena tuhersin.
Käsi kynsi korvallista,
hiki nousi hiusten alle,
vaan ei syntynyt säkeistö,
vähäinenkään värssyn pätkä

Aloilleen aseteltaissa,
perätysten pistettäissä
sanat sattui sinne tänne,
tavut paikkoihin pahoihin
mitat mielivaltaisesti.
Poljentokin onnahteli.

Sovitin sanani toisin,
taikka muutin vallan muiksi.
Taas ne huonoiksi havaitsin,
perin kelpaamattomiksi..
Tavun toisinaan lisäsin
taikka pitkä n poikki pistin.

Vihdoin sain mä näpräillyksi,
vähitellen värkätyksi,
keräten kehitetyksi,
korjailuilla korrektiksi,
mukaan laulajain lakien,
ehdoilla esi-isien
runon melkein kelvollisen,
suuhun soinniltaan sopivan.

Vaan jos puuhani näkisi,
toteaisi touhuiluni,
ne kun ennen laulut laati
mukaan pelkän muistitiedon
paperille pistämättä
suoraan sielunsa sisältä,
sydämensä syövereistä,
kai ne suuresti surisi
pettymystään peittämättä.

Itkisi isät ja äidit,
valittaisi Väinämöinen,
jäämistönsä joutumista,
perintönsä päätymistä
taitamattoman käsihin,
osaamattoman omaksi!